

Cartea cu papion
vol. 3
oana dina

Oana Dina
Copyright © 2015 Oana Dina

POVESTE DE ADORMIT COPII FRUMOȘI

Toate drepturile rezervate
Ilustrații / Tehnoredactare și grafică / Copertă: Oana Dina

Dina, Oana
Cartea cu papion/Oana Dina
București, 2015
Ebook

Poveste de adormit copii frumoși

Pentru Miriam, o altă CARTE CU
PAPION

1 iunie 2015

Cât de frumoasă se făcuse prințesa cărăbușilor! Alunecase timid pe jgheabul unei frunze de pătlagină și căuta să se scufunde în ochiul azuriu de rouă proaspătă. Zâmbetul i se lărgise pe sub ochelarii cenușii și-i dădea aerul unei ștrengărițe. Înotă pe oglinda stropului de rouă până când își simți brațele tot mai grele. Atunci ieși din apele cristaline și se lăsă alene pe chaise-longue-ul de nenufăr. Se bucură de razele încă timide ale răsăritului și adormi sub ploaia păpădiilor din crâng. Visă că se afla la marginea unei păduri de mesteceni. Se auzea un cântec de leagăn: „Nani, nani, pui frumos/ Dormi în stele gând mieros...”

- Hei tu, frumoasă copilă! Ce bine-mi pare să te cunosc! Am auzit despre tine atât de multe! Am auzit că vii de pe planeta fluturilor. Acum recunosc semnele. Îți văd genele lungi, arcuite-n puful aripilor. Îți văd zâmbetul de dincolo de somn, zâmbet purtător de vise și cântec. Ești tare frumoasă, copilă!

Fetița auzi ca prin vis spusele prințesei cărăbușilor. Deschise ochii mari, largi, plini de ape. Îi zâmbi prințesei:

- Te-am visat! Se făcea că-mi vegheai somnul!

Frunzele de mesteacăn șoptiră-n lung ecou: Somnul, somnul...

- Cât am dormit eu, pădurea s-a schimbat de două ori. O dată era aromitoare ca un ceai făcut de mama. Altă dată plutea-ntr-o poveste spusă de tata. Părinții mei sunt cei mai buni din lume! Îi iubesc, prințesă!

- Nu știu cum să-ți spun asta, dar cred că și ei te iubesc nespuse. Altfel nu te-ar fi lăsat să-ți porți gândurile și visele prin păduri de mesteceni...

- Hei tu, prințesă a cărăbușilor, zise un brotac... Cu cine tot vorbești?

Ridică ochii spre copila-fluture.

- Mări, da' tu chiar ești o prințesă frumoasă. Cum te cheamă, dacă nu-ndrăznesc prea mult?...

- Mă cheamă Rază-de-Soare! Și m-am dus pe apele unui vis până-n pădurea voastră de mesteceni. De fapt, eu nu sunt aici! Eu sunt în patul meu vătuit și cineva, nu știu cine, poate mama, poate tata, îmi veghează somnul purtător de vise. Mă bucur să te cunosc, brotac, dacă tot ne-am întâlnit în visul meu...

- O, nu, copilă frumoasă! În visul meu ne-am întâlnit! spuse prințesa cărăbușilor, mișcându-și genele a mirare.

- Ce tot vorbiți acolo? Cred că eu sunt cel care visează, adaoase cel brotac deloc posac...

- Bun, dacă tot ne-am întâlnit într-un vis sau în trei sau în orișicâte vrei, hai să facem un pact! Când avem poftă de călătorii prin lumi imaginare, să ne dăm întâlnire în pădurea de mesteceni. Aici pare că visul este cel mai frumos.

Cei trei începură să danseze. Frunzele de mesteceni șoptiră-n lung ecou: Somn frumos, somn frumos/ Nani, nani, gând mios! Noapte bună, Miriam!

- Hei, mustăciosule! Îl întrerupse Rază-de-Soare pe motanul portocaliu ce tocmai își urma adânc visul într-o pădure de mesteceni. Nu știi din ce motiv Rază-de-Soare se lăsase să alunece pe firul unui leagăn de ierburi aromate și ajunsese drept în mijlocul unui luminiș. Îl zări rapid pe prietenul mustăcios care tocmai se lansase-ntr-un vis ademenitor. Se făcea că era la o vânătoare de găze și că dintr-un fir de pătlagină căzuse rușinată o prințesă-cărăbuș. Apucase doar s-o adulmece când fu trezit de domnișoara-fluture.

Dar hai să-i lăsăm pe cei doi prieteni să-și spună repede ce-au mai făcut și noi să dăm o raită prin pădurea de mesteceni. E alb-argintată pădurea noastră. Miroase a sirop dulce zmeurat și cântă. Un cântec de leagăn parfumat și el ca grădina din spatele casei. Dar despre ea, altădată!

Pădurea noastră are o istorie. Nu-i așa... oarecare! Demult, tare demult, pe când copilele-fluturi zburau printre gene nesfârșite de flori, trăia o prințesă armurată. Ce înseamnă „armurată”, zici? Apoi este o prințesă care poartă o rochie vrăjită, o rochie cu petale zornăitoare ce-i face trecerea memorabilă. Oricine-i aude foșnetul metalic al rochiei își va aminti toată viața că a cunoscut prințesa armurată. Și rochia ei magică o protejează de lacrimi. Da, da! Prințesa armurată nu poate fi atinsă de suferință, pentru că rochia ei strălucitoare respinge orice săgeată otrăvită, orice vorbă sau privire aducătoare de lacrimă, orice cântec de jale. Rochia aceasta fusese dăruită prințesei armurate chiar de mama ei. Voise, draga de ea, să-și apare copila de oricine ar fi putut-o răni, dar nu știuse că tare grea mai era rochia copilei. Grea precum povara pe care-o poartă un fluture în zborul său dinspre cocon spre cer. Dar despre asta, altădată!

Și fata noastră frumoasă trecea zilnic prin pădurea de mesteceni, lăsând în urma-i amintirea pașilor săi metalici. Toate găzele îi rețineau mirosul armurat, toate animalele îi păstrau vie urma condurilor, toate frunzele-i recunoșteau foșnetul metalic al lungii rochii. Nu mult trecu până când în pădurea de mesteceni se așeză pe mușchiul umed un cavaler. Îmbrăcat în zale argintate numără pe-n fir de păpădie stelulele alburii. Una, două, trei stelule/ Uite vântul cum le duce/ Pe-o cărare de mătase/ Către mâinile frumoase... Ale cui? Ale cui? Întrebă pădurea de mesteceni, curioasă tare... Cavalerul n-o auzi, dar rămase pe gânduri. Puțin mai încolo, fără să-i fi simțit prezența, o fetiță-fluture și-un motan portocaliu strănutară deodată din cauza unor stelule de păpădie venite de nicăieri. Noroc! Zise pădurea de mesteceni, dar nici ei n-o auziră...

Și, cum stătea cavalerul în gânduri afundat, o rochie multicoloră lăsă să se întrevadă chipul frumos al unei prințese. Nici nu trecu bine pe lângă mușchiul umed pe care poposea un cavaler, că trecerea-i rămase împământenită acolo. O reținură frunzele mestecenilor, gâzele pământului, norii ce măsurau eternitatea cu vatelină. O reținură razele unui apus portocaliu și apele parfumate din boabele de rouă. O reținură mai ales doi ochi mari, verzi precum frunzele mestecenilor, ai unui cavaler în zale argintate. Rochia nu se opri în trecerea-i, dar dorul cavalerului o urmă până hăt departe, dincolo de pădurea de mesteceni și nu fu zi în care cavalerul să nu se întoarcă pe mușchiul umed și să nu aștepte foșnetul metalic al unei rochii dragi. Nu-i fu dat, căci, vezi, tu, rochia dăruită de mamă o proteja de toată suferința lumii, inclusiv de cea a dragostei. Cântecele de leagăn ce-l tot auzi de la intrarea în poveste însoțește cavalerul în zale argintate în visul întâlnirii cu prințesa armurată. De aceea se aude mereu și mereu, pentru ca un cavaler și-o prințesă armurată să nu fie nicicând despărțiți de realitate. În vis - prințesei nu-i e teamă că va suferi din iubire, iar cavalerului nu-i e teamă că va număra steluțe de păpădie în așteptarea unui rochii armurate. În vis, totul este posibil, iar armurile au un singur scop. Să-i protejeze pe îndrăgostiți de lume.

- Hei, mustăciosule, ai auzit povestea pădurii de mesteceni? Întrebă Rază-de-Soare, convinsă că avea să-l uimească pe motanul portocaliu.

- Da, mi-au șoptit-o câteva crengi argintate în timp ce alergam o găză curioasă...

- Eu cred că mama prințesei armurate a uitat un lucru. Copilele nu pot fi protejate de vise, punctă Rază-de-Soare cu o gravitate neașteptată-n glas și menită să ascundă dezamăgirea că motanul aflase deja povestea. Ea i-ar fi spus-o mai frumos, desigur.

Steluțele de păpădie cântau și ele în ritmul frunzelor de mesteceni: Nani, nani, dor frumos!

Noapte bună, Miriam!

Noapte bună, copil frumos!

SFÂRȘIT

O ALTĂ NOAPTE BUNĂ A NĂSCUT ACEASTĂ
POVESTE PENTRU TINE, COPIL FRUMOS

TOATĂ DRAGOSTEA MEA,

MAMA

Cartea cu papion

Oana Dina

Copyright © 2015 Oana Dina

POVESTE DE ADORMIT COPII FRUMOȘI

Toate drepturile rezervate

